

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **R. A.**, narozený dne X.
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátkou JUDr. Zuzanou Kratěnovou
sídlem Bělehradská 572/63, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2022, č. j. CPR-17081-14/ČJ-2021 - 930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2022, č. j. CPR-17081-14/ČJ-2021-930310-V230 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo potvrzeno a částečně změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 26. 5. 2021, č. j. KRPA-131594-18/ČJ-2021-000022-SV, o správním Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

vyhoštění a době zákazu pobytu v délce dvou let dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) a byla podle ustanovení § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky (dále jen „**ČR**“) do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, byla napadeným rozhodnutím zkrácena na dobu jednoho roku.

2. Ve věci žalovaný již dříve rozhodl dne 5. 11. 2021 rozhodnutím č. j. CPR-17081-3/ČJ-2021-930310-V230, toto bylo Městským soudem v Praze zrušeno. Ve zrušujícím rozsudku ze dne 21. 12. 2021, č. j. 1 A 58/2021-20 zdejší soud mj. konstatoval, že bylo tedy povinností správních orgánů nejdříve stanovit délku správního vyhoštění za daných skutkových okolností případu žalobce, tj. za zjištěných a prokázaných 10 dní, a v souladu s jejich rozhodovací praxí, a poté tuto délku upravovat a přezkoumatelným způsobem odůvodnit v závislosti na zohledněných polehčujících a přitěžujících okolnostech.

II. Žalobní body

3. Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalovaný se nedostatečně vypořádal s argumentací uvedenou v odvolání, postup žalovaného neodpovídá ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí je přímo v rozporu s principem přiměřenosti při posuzování dopadů rozhodnutí správního orgánu. Pokud žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, když zde byl před svým zajištěním pouze 10 dní na návštěvě u svého známého, nejedná se o tak závažné porušení pobytových předpisů, jak dovozuje žalovaný, a tedy je zcela nepřiměřené, pokud mu za toto porušení právních předpisů byl uložen zákaz pobytu na území členských států Evropské unie v délce trvání 1 roku. Žalovaný při svých úvahách zcela nesprávně argumentuje tím, že žalobce neoprávněně pobýval na území schengenského prostoru. Žalobce má za to, že v jeho případě jsou dány okolnosti pro mimořádné snížení délky zákazu pobytu na území států Evropské unie. Žalovaný též nesprávně uzavřel, že v případě žalobce nejsou dány důvody dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jedná se o mylný a nedostatečně podložený závěr, který nemá oporu v spisovém materiálu. V tomto případě je třeba více akcentovat, že se u žalobce jedná o prvé porušení zákonných ustanovení upravujících pobyt cizinců na území ČR. V tomto směru se tedy jeví potom doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce trvání jednoho roku, jako nepřiměřeně dlouhá.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, žalovaný se s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce podrobně vypořádal, shledal, že napadené rozhodnutí je přiměřeným opatřením, odůvodnil též délku zákazu pobytu.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

6. Dne 24. 5. 2021 prováděla hlídka cizinecké policie pobytovou kontrolu se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců na adrese X, při které byl žalobce zajištěn, neboť po jeho ztotožnění na základě předloženého cestovního dokladu a lustraci v příslušných databázích vznikly pochybnosti o oprávněnosti jeho pobytu na území ČR. Dne 25. 5. 2021 bylo s žalobcem zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění, a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
7. Správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění poté žalobce za účasti tlumočnice do jazyka ruského vyslechl dne 25. 5. 2021. Z protokolu o tomto výsledku vyplynulo, že pochází z Uzbekistánu, naposledy přijel dne 6. 9. 2019, letěl přímo do Rigy v Litvě na základě litevského víza na 6 měsíců za účelem zaměstnání. Do ČR přijel 15. 5. 2021, do té doby byl v Polsku, kde pracoval na stavbě, do ČR přijel za kamarádem na návštěvu. V Polsku dne 11. 8. 2020 žádal o roční pracovní vízum, dosud nebylo rozhodnuto. Není držitelem žádného oprávnění k pobytu v ČR. Po konci platnosti uděleného víza (14. 1. 2020) nevycestoval proto, že v pase měl ještě další povolení k pobytu na území Litvy, které skončilo dne 5. 1. 2021 a mezitím si podal žádost o zmiňovaný pobyt. V ČR bydlí někde v X, přesnou adresu si nepamatuje. Peníze na obživu a bydlení v Praze má z výdělků z Polska.
8. Ke svým osobním poměrům žalobce uvedl, že je ženatý a má dvě děti. V ČR nemá žádné příbuzné, celou rodinu má ve vlasti. Ve vlasti vlastní rodinný dům, v ČR nemá žádný majetek. V ČR se nenachází nikdo, vůči komu by bylo ukončení jeho pobytu nepřiměřené, společnou domácnost zde s žádným občanem EU nesdílí, o mezinárodní ochranu nežádal, k ČR nemá žádné kulturní, sociální či ekonomické vazby. Zdravotní pojištění již nemá, cítí se zdrav a s ničím se neléčí, není pod vlivem návykových látek. Trestnou činnost nikde nepáchal. V případě vycestování do vlasti mu nic nehrozí, může se bez problémů vrátit zpět, je to pro něj bezpečná země, může se vrátit k rodině. Chce vycestovat dobrovolně, žádnou překážku vycestování nemá. Disponuje finančními prostředky na pobyt a vycestování, něco si zde vydělal, neví u koho a kde přesně.
9. Správní orgán I. stupně si k možnosti vycestování v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců obstaral též závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, OAMP, ze dne 26. 5. 2021, ev. č. ZS52052. Z tohoto závazného stanoviska vyplynulo, že vycestování žalobce do vlasti je možné.
10. Správní orgán I. stupně poté vydal rozhodnutí o správním vyhoštění dne 26. 5. 2021, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval v období minimálně od 6. 1. 2021 do 24. 5. 2021 v rámci schengenského prostoru bez platného oprávnění k pobytu. Z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že na území smluvních států přicestoval dne 6. 9. 2019 na základě víza vystaveného Litvou s platností od 15. 8. 2019 do 14. 1. 2020, následně na území schengenského prostoru pobýval na základě povolení k pobytu s platností do 5. 1. 2021. Žalobce sice má požádáno o povolení k pobytu v Polsku, ale to se vztahuje pouze na určitý okres v Polsku a samotná žádost neopravňuje žalobce k pobytu na území. Proto správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce se dopustil porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a uložil žalobci správní vyhoštění se zákazem vstupu na území EU na 2 roky.
11. K přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně na str. 3 svého

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí není nepřiměřené, neboť z vlastních vyjádření žalobce vyplynulo, že veškerou svou rodinu má v zemi původu, v ČR žádné obdobné vazby nemá, rovněž tak ani materiální zázemí. Žalobce je dospělá a soběstačná osoba, která se může o sebe postarat. Žalobce neměl v ČR ani žádné další vazby (kulturní, ekonomické), žalobce v ČR nepracoval, pobyt zde si financoval z výdělků z Polska. V případě správního vyhoštění žalobce plánuje dobrovolně vycestovat, neuvedl žádnou překážku, která by mu ve vycestování bránila.

12. Dále se správní orgán I. stupně na str. 4 rozhodnutí zabýval kritérii přiměřenosti stanovenými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Přihlédl k závažnosti jednání žalobce, ke skutečnosti, že je dospělého věku, jeho zdravotní stav je dobrý, všechny rodinné vztahy má ve vlasti (manželku a dvě děti), na území ČR se nezdržuje nikdo z jeho rodiny. V domovském státě má vybudované dostatečné zázemí, ve vlasti má svůj dům, kde žil s rodinou. Dle závazného stanoviska ev. č. ZS52052, se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že vydané rozhodnutí je k povaze a míře protiprávního jednání žalobce zcela přiměřené a v souladu se zákonem. S odkazem na judikaturu uvedl, že zavinění cizince není třeba prokazovat, a naplnění některé ze skutkových podstat znamená pro stát nutnost automaticky správní vyhoštění udělit.
13. Ke stanovené době správního vyhoštění dvou let správní orgán I. stupně na str. 5 a 6 uvedl, že přihlédl k polehčující okolnosti, že žalobce po celou dobu řízení se správním orgánem spolupracoval a vypovídal, nemohl však odhlédnout od celkové doby nelegálního pobytu žalobce v schengenském prostoru a je povinností žalobce zjišťovat si informace o stavu jeho řízení.
14. Žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí zmírnil dobu zákazu pobytu na 1 rok, a to z důvodu, že považuje stanovenou dobu správního vyhoštění za nepřiměřenou povaze a závažnosti jednání cizince, a to zejména k délce prokázaného neoprávněného pobytu na území ČR ode dne 15. 5. 2021 do 24. 5. 2021(10 dní). Cizinec si byl vědom neoprávněného pobytu a měl si být vědom možných následků vědomého protiprávního jednání s tím, že se připraví o možnost dalšího setrvání na území ČR. V průběhu řízení nebyly zjištěny žádné soukromé či rodinné vazby k ČR, naopak v Uzbekistánu má cizinec veškeré své rodinné příslušníky (manželku a dvě děti) a vlastní rodinný dům. Zpětná integrace cizince je tudíž existencí rodinného zázemí v domovské zemi významně ulehčena. Do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, neboť do Evropské unie přicestoval za prací a získáním finančních prostředků, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. Za daných okolností nepovažoval odvolací orgán správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na 1 rok (s ohledem na věk cizince a skutečnost, že se z jeho strany jednalo o prvotní pochybení v rámci pobytového režimu – viz předchozí udělená víza, či jeho žádost o povolení k pobytu v Polsku), za nepřiměřené opatření.
15. Žalovaný se též vyjádřil k námitce ztíženého vycestování do země svého původu z důvodu nepříznivé epidemiologické situace v rámci celé Evropy, uvedl, že i tuto námitku bere jako irelevantní z důvodu, že platnost pobytu žalobce na území členských států EU vypršela dnem 5. 1. 2021. Na území ČR byl dne 12. 3. 2020 vyhlášen s ohledem na epidemiologickou situaci nouzový stav, který byl dne 16. 5. 2020 ukončen. Cizinec do ČR přicestoval dne 15. 5. 2021, čili v době, kdy žádným Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

oprávněním ke vstupu a pobytu na území ČR nedisponoval. Odvolací orgán uvádí, že cizinec měl dostatek času k vyřízení si potřebných věcí k vycestování z EU a to před příjezdem do ČR. Jedná se o úmyslné jednání cizincem s cílem nevycestovat. S ohledem na výše uvedené odvolací orgán závěrem konstatuje, že správní orgán I. stupně v řízení postupoval v souladu s právními předpisy, neboť náležitě zjistil skutečný stav věci, pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch cizince.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce v poskytnuté lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn*.
18. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.
19. Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s argumentací uvedenou v odvolání. Žalobce nijak nespecifikuje, které odvolací námitky má za nevypořádané. Soud k tomuto sděluje, že námitkou nepřiměřené délky zákazu pobytu se žalovaný podrobně vypořádal na straně 4, 5 a 6, tuto dobu zkrátil na jeden rok s tím, že neoprávněný pobyt na území ČR byl pouze 10 dní, ve prospěch žalobce též zohlednil, že se jednalo o první pochybení, zároveň též poukázal na pobytovou historii žalobce a že tento podal žádost o povolení k pobytu v Polsku, zároveň však jej tato žádost neopravňovala k pobytu na území členských států EU (vztahovala se jen na určitý okres v Polsku), k tíži žalobci přičetl, že neoprávněný pobyt byl odhalen až činností policie, cizinec nelegální pobyt v ČR nijak neřešil.
20. Žalovaný též vypořádal námitku, že žalobce měl mít ztížený návrat do vlasti z důvodu covidové pandemie (na straně 6 rozhodnutí). Konečně žalovaný se zabýval i tvrzeným nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, byť stručně. Nicméně v situaci, kdy rozhodné skutečnosti podrobně hodnotil orgán I. stupně na straně 4 a 5

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

napadeného rozhodnutí, zároveň zdejší soud neměl k tomuto hodnocení žádné námitky ve zrušujícím rozsudku, lze považovat odůvodnění tohoto aspektu žalovaným za dostatečné. Též námitka v žalobě byla zcela obecná, tedy že rozhodnutí je v rozporu s principem přiměřenosti, žádné konkrétní důvody však tvrzeny nebyly, nebyla v tomto směru zpochybněna ani skutková zjištění správních orgánů, z pohovoru se žalobcem ani z jiných skutečností neplynou žádné okolnosti, které by nepřiměřenosti zásahu nasvědčovaly, takovou okolností bez dalšího není ani možnost vyššího výdělku v ČR, námitka je nedůvodná.

21. S odvolacími námitkami se tedy žalovaný vypořádal dostatečně.
22. Dále žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého *[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*
23. Soud má za to, že v napadeném rozhodnutí žalovaný délku zákazu pobytu stanovil a odůvodnil v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturu, s ohledem na právní názor zdejšího soudu vyjádřený ve zrušujícím rozsudku. Není pravdou, že by žalovaný argumentoval primárně neoprávněným pobytem na území schengenského prostoru, tyto vady byly po zrušujícím rozsudku odstraněny, žalovaný jasně uvedl, že neoprávněný pobyt cizince na území ČR byl pouze 10 dní, hodnotit nelegální pobyt v schengenském prostoru jako přítěžující okolnost nevyloučil ani soud ve zrušujícím rozsudku. Soud má za to, že žalovaný v novém rozhodnutí neopomenul při zvažování délky zákazu pobytu zohlednit žádnou podstatnou okolnost, zároveň přijaté rozhodnutí odpovídá praxi správního orgánu. Soudu je z úřední činnosti známo, že za nelegální pobyt na území ČR v trvání několika málo dnů žalovaný obvykle ukládá správní vyhoštění v délce kolem jednoho roku (viz např. věc projednaná zdejším soudem pod sp. zn. 1 A 60/2021, kdy nelegální pobyt cizince v ČR trval celkem 13 dnů a byl mu uložen zákaz vstupu v délce 1 roku, anebo za výjimečných okolností sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku dokonce za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne). Soud tedy ani námitku nepřiměřené délky zákazu pobytu neshledal důvodnou.
24. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. února 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.